

„ hatalmas órák keringtek a Szamos felett”

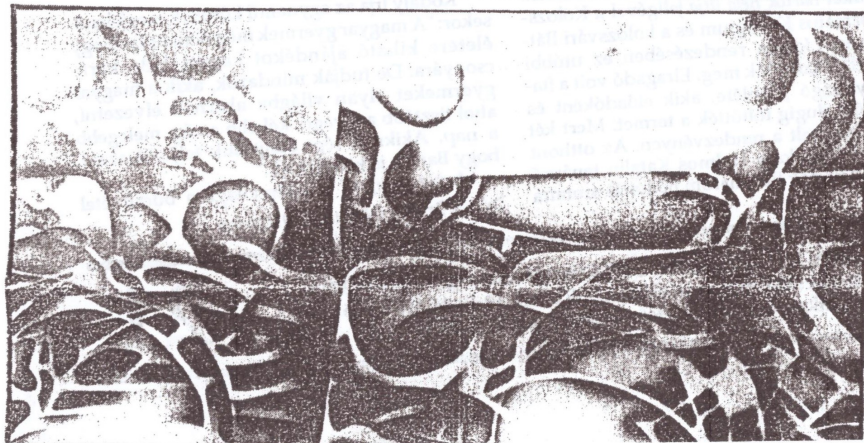
HELIXKON

IRODALMI FOLYÓIRAT

MEGJELENIK KÉTSZER EGY HÓNAPBAN KOLOZSVÁRON
VI. ÉVFOLYAM 1995. 21. (203.) SZÁM — NOVEMBER 5.

ára 350 lej

KIRÁLY LÁSZLÓ CSÚFHISTÓRIÁK — II.

*Körülbelül négyen ültünk
az asztal körül, a Horgonyban,
ahol kékre festettek mindent,
mert a zöld szín magyar.*

*A Bokszoló, az Órásmester, az
Énekes, Ernest Hemingway és magam.*

— Ejhaj! — mondta a Bokszoló,

— hányszor vertek meg, nem tudjátok!

— Na és az órák, az órák! —

sóhajtott az Órásmester, és
hatalmas órák keringtek a Szamos felett.

*Nem hagytuk az Énekest
énekszóhoz jutni,
de dúdoltunk magunkban néhány Rilke-verset.
Néhány Keats-verseket, néhány...*

BAKA ISTVÁN VERSEI (1948-1995)

YORICK VISSZATÉR

A csillagok igen a csillagok
Az angyalok rangjelzései ott
Vannak hová felvarrta őket a
Mennyei káplár-hierarchia
De én Uram bakád én hol vagyok
S hogy közlegényként is ragyoghatok
Te tetted-é vagy én tettem magammal
Jó jó tudom sohase voltam angyal
S mégis üres faközöld váll-lapom
Szébb mint amit Te hordasz válladon

Végül is hogy gondoltad az egész
Világot hol egészségesebb lett a rész
Mint kozmoszból varrt díszruhád a rend
Mit rég kihíztál és csillag-patent-
Ek ezre pattan rajta szét örökkön
(Rangjelzés vagy patent e képzavar
Ha téged nem hát engem sem zavar)
Körömpiszoknyi földünk s e piszokba
Amely fölött körmöd lerágott holdja

Mint téged és hitvány ítélmeid
Hogy Te vagy Isten egyedül ne hidd
Itt isten az kinek bár púp a hátán
Koalíciós partnere a Sátán
Hol jobbra ülve hol meg balra fent
Így működik az égi parlament

Voltam s vagyok de hogyha nem leszek
Hiányod lennék és nem érdemed
Bohócnadrágodon a luk hol épp
Résre talált s most szállong a sötét
S hidd csak tovább hogy a fekete lyuk
A segglikad hová minden bejut
S ki nem holott a funkciója nem
Ez voltaképp de tiltja illemem
Az olvasók előtt kitergetnem
Hisz nem vagyok se csillagász se isten

Isten hát véled Istenem igen
Helsingór úgy lebeg a semmiben
Ahogy Noé kasztrált hímtagja éppen
(Nem megható e bibliai képem?)

Fénylik vetünk és aratunk is rögtön

Hogy meg ne lásd hasznunk lehet belőle
Mert mint mi rád úgy köpni rá a földre
Meg is tetted már Vízözön-alakban
S mi úszhattunk a mocskos-barna habban
Bárkánkra oly sebtében felpakolva
Egy listára került az eb s a bolha
De mégis mindig volt egy Ararát
S nem csókolgattuk zsarnokunk sarját
Szőlőt ültettünk inkább hegy tövéin
Lerészegedtünk s asszonyunk ólén

Alusszuk át azóta éjszakáink
Mit bánoa Abél és mit bánoa Káint
Az ósókéri ne hídd hogy az felel
Ki nyíltan él s nem felhő rejti el

CSAK A SZAVAK

Csak a szavak már nem maradt más
csak a szavak csak a szavak
a tó szavában úszom én hol
a hírdő mondata tapad

testemre és a mélybe húzva
de hát az is csak szó a mély
nevez meg és a név a szó majd
kiszabadulva partot ér

csak a szavak már nem maradt más
nem táplál a kenyér s a bor
lélek vagyok ki test-koloncát
hurcolva folyton megbotol

a semmi és a lét közötti
különbözet bár ez a külső
szó maga is csak és riadtan
tévélygek a szavak között

jó volna lenni még talán de
mit is teszve ha nem lehet

De hát mit ér a vén kasztrációja
Lányát fiát meghozta már a golyó
S elfetrenghet holtáig részegen
Véget nem ér amit e sárgolyóra
Kímért az Úr s akárcsak idelelni
Kétharmaddal dönt a történelem

Fent vagy elég tán az egyszerű többség
Hogy ezt a kis világot romba döntsek
Ki tudja hogy amott kiben mi munkál
Ki mirtuszt nem kapott kinek meg oltár
Elég díszes nem épül jaj ki tudja
Csak én vagyok kinek elég a púpja
S ha minden varjú azt károolja voltál
Azt felelem nyugodtan félíg holtan
Igazatok van udvaroncok voltam
De nem ti én én támadok fel újra.

NOVEMBER ANGYALÁHOZ

Jöjj el hozzám, köd-peplumodban és
Krizantém-üllel, őszöm angyala!
Lefordítottad fátylódodat, de ma —
Bár kópapucsban — a szfoembe lépsz.

Lennék halottad, s úgy élnék veled,
Ahogy gyökérrel él a föld, a víz;
S bár szemgolyóid fehér, akár a gipsz,
Poromból támaszt föl tekinteted.

Jöjj el hozzám, november angyala!
Halottak napja elmúlt, — élni kell!
S ha élni kell, a kő is énekel,

S bódít krizantém-szirmod illata, —
Halotti mécs, öröklét lángja tán?
Mindenye! Fejem öledbe hajtandám.

YORICK PANASZDALA

Megvallattak hogy vérzett már a seggem
S lecsuktak és egy vígaszom lehet
Bennem az erkölcsi törvény s felettem
(Ha láthatnám) a csillagos eget

A szíjam elvették s cipőfüzöm is
Most mit pengessek mint egy mela húrt
Igaz alig maradt hozzá erőm itt
Az élet velem újra jól kikürt

Pedig kukáztam csak dalolva közben
Talán mivel Hamletről szolt az ének
Bár régen ott mereng már bronzba öntve
A díszhelyén Helsingör főterének

Valahogy mégse szeretik a svédék
Más e világ nem oly heroikus
Sőt azt is írják legjobb ügynökének
Tartotta őt soká Claudius

Most futkosok le és föl mint a fény
Tükrök között mik egymást tükrözik
És messze nézek cellám szögletén
S tudom bolond ki mindig ütközik

Mindenkiel mint én elpimaszodva
S kinek az új urak se jók habár
Megtönnak olykor a Hamlet-napokra
S kegydíjiam épp emelték volna már

Yorick Yorick te nem tanulsz a jóból
S lebegni látdol mézben az epét
Panaszold túl sokáig éltél olykor
Meg azt hogy szellentésnyi volt a lét

Csupán s jó volna Dániát bejárva
Legújabb vicced elmesélni még
Arról mit mond a száz Opheliának
Hamlet midőn először lát bidét

Humor frissen té a szép regét de
Émelyítőn becukrozott a nép
Tud átvilni még s inkább törni a svédet
S nem érdekl csak a cigánykerék

Am ahhoz én már öregeske lettem
Meg is beszéltem ezt a külvilal

Kisz együtt hűrlünk s /
tudom nem a testem
világ-cellában lelkeim,
rothad el.

a szótanálba új be/
s néha
lapozz föl engem/
es levelek